

[C. O. Pedersen.]

Ser De, mine Herrer, jeg kan ikke andet end give den daværende højtærede Finansminister min fulde Tilslutning til disse Bemærkninger, og det tror jeg, den nuværende, højtærede Finansminister vil paaskønne, for der kan jo ikke være et Menneske her i Landet og da navnlig ikke et Medlem af den høje Rigsdag, som ikke fuldt ud er klar over, hvor tilfældigt vort Skattesystem efterhaanden er blevet. Det bebrejder jeg ikke nogen, man har levet fra Haanden og i Munden i de sidste 14 Aar, men Kendsgæringen er saaledes, og derfor spørger jeg nu i Anledning af dette Afsnit af denne Tale — og det har for Resten Interesse for flere end een af Ministrene, baade for Indenrigsministeren og andre, men da ogsaa for Finansministeren —, og jeg retter dette Spørgsmaal til den højtærede Finansminister: Har man ikke endnu Interesse for en saadan Undersøgelse til Bunds af vort Skattevæsen? Jeg tror oprigtig talt, at det var paa Tide i Stedet for at forsøge med stykkevisse Reformere at faa gjort alt det, som Finansministeren har krævet i denne korte Bemærkning. Nu er det snart en Menneskealder, siden vi havde en stor Undersøgelse af det danske Skattevæsen, og det, der den Gang blev præsteret, var i Virkeligheden et fortjenstfuldt Arbejde, det lader sig ikke bestride, og jeg tvivler heller ikke om, at hvis vi ikke havde haft disse Aar med Krigen og dens Eftervirkninger, der gjorde alt Finansvæsen tilfældigt, havde dette Arbejde endnu kunnet staa sin Prøve. Nu siger jeg til de Herrer: Tag endelig en Gang denne Sag op fra Grunden af i Stedet for at forøge de Systemer, vi allerede har. Naar jeg ser paa, hvorledes nu hele den danske Befolkning fletter Laurbærkransen til den højtærede Socialminister, fordi han har udtalt Ordet „Forenkling“, maa jeg virkelig sige, at den højtærede Finansminister maa se at faa sin rundelige Part af denne Forenklings-Laurbærkrans. Sagen er nemlig den, at ude i Befolkningen, det tør jeg sige paa Grundlag af Erfaring, er der virkelig lige saa stærk en Interesse for en Forenkling af Skattevæsenet som for en Forenkling af den sociale Lovgivning.

Med Hensyn til Finanslovsforslaget har jeg kun en enkelt Bemærkning at gøre, nemlig til den højtærede Trafikminister i Anledning af, at han har nedskrevet Statsbanernes Kapital med 40 Mill. Kr. Denne Sag blev rejst for to Aar siden, da vi satte Taksterne ned under den forrige Regering, og der fandt da en Debat Sted mellem den højtærede Trafikminister, tror jeg nok,

det ærede Medlem Hr. Korsgaard, det daværende ærede Medlem Hr. Rode og mig. Den Gang blev det krævet, at man skulde skrive Statsbanernes Kapital ned. Nu skal jeg ikke bebrejde den højtærede Minister, at han har gjort det nu; men Forholdene er jo ikke ganske de samme nu, som de var den Gang. Thi da vi den Gang debatterede Spørgsmaalet, var det ud fra den Betragtning, at den danske Rigsdag i Hovedsagen fastholdt Forrentningskravet overfor Jernbanerne. Men jeg har det Indtryk, at den højtærede Trafikminister egentlig ikke mere er overbevist om at kunne naa tilbage til Forrentningen. Naar man den Gang krævede Afskrivning, var det, fordi man sagde: Jernbanerne er ikke i Stand til at forrente den Kapital, der indestaar i dem; derfor bør vi afskrive en Del af Kapitalen. Men nu, da Ministeren ikke mere er besjælet af denne Trang til Forrentning eller i hvert Fald ikke vover at tænke denne Tanke ud, er det ikke saa nødvendigt; saa bliver denne Foranstaltning jo lidt i Retning af Vinduespynt. Jeg skal nu ikke bebrejde den højtærede Minister, hvad han har gjort; han har jo faaet meget stærke Opfordringer dertil. Men det har ikke mere den Berettigelse, som det vilde have haft for to Aar siden.

Jeg vender mig derefter til den anden Bestanddel af den politiske Situation, som jeg nævnte til at begynde med, nemlig Forholdet Partierne imellem. Hvis jeg ikke forstod det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen forkert forleden, er det den, det ærede Medlem særlig interesserer sig for. Det, jeg har ment og fremdeles mener, kan jeg sige det ærede Medlem, er, at Situationen nu er en noget anden, end den har været tidligere. Det, der interesserede det ærede Medlem saa stærkt, var vistnok, at jeg havde sagt i Sommer, at det Fællesprogram, der kunde være og havde været imellem det konservative Parti og Venstre, var udtømt. Jeg ser nu, at det ærede Medlem har været særlig glad ved denne Tale, og jeg erindrer jo ogsaa, hvorledes det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i sin Tid antegnede den, og der var ogsaa flere, der havde Interesse for den. Men det er jo i Virkeligheden at skyde fuldstændig over Maalet; for der var ikke noget som helst opsigtsvækkende i den Bemærkning; for med denne Sætning, at Programmet var udtømt mellem de to Partier, blev jo ikke sagt andet end, hvad 90 pCt. af Vælgerne vidste i Forvejen. Oprigtig talt forekommer det mig mærkeligt, hvis den danske Vælgerbefolkning, navnlig efter Foraarets Kampagne, skulde kunne have en anden